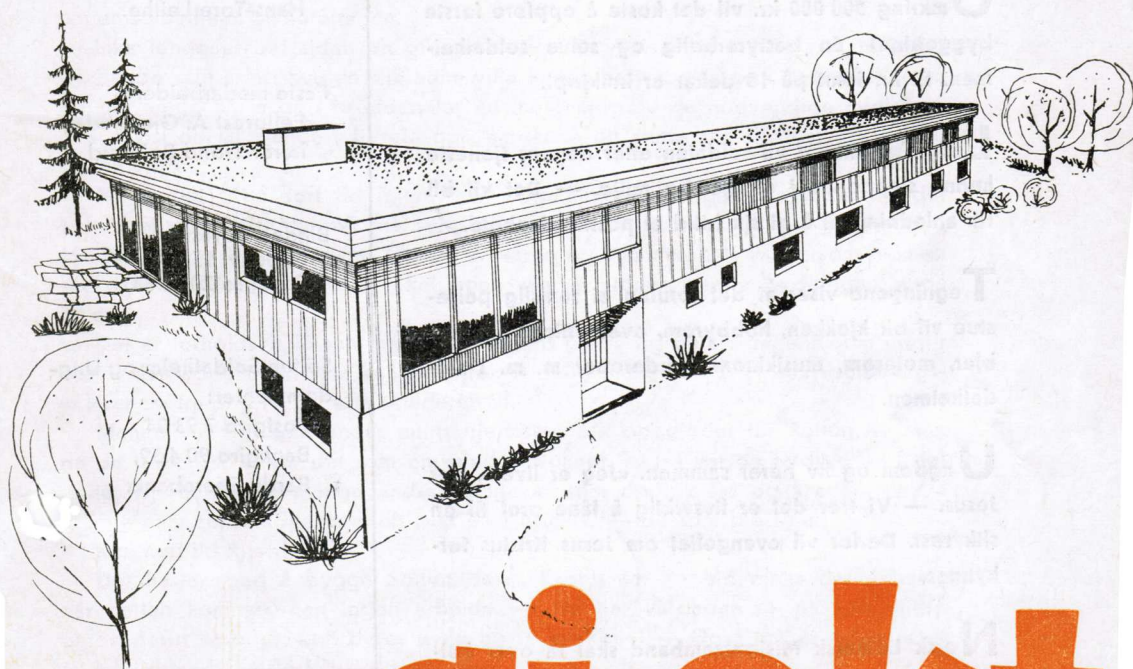

SOLTUN

1971 - 2021

nr. 1 — 2021
Jubileumsnummer

gi akt

[PÅ DEN ANDRE SIDE]

Bestyrers hjørne

- Den siste meter'n

Foto: NTB SCANPIX

Det er nok de færreste av Gi Akts lesere som drar kjensel på fremsiden på dette nummeret, som er hentet fra Gi Akt nr. 2 – 1969. Den gangen hadde Soltun vært en visjon som veteraner i Brigade Nord hadde jobbet for i fire år. Tomten var kjøpt inn, og ivrige soldater reiste over hele landet for å samle penger og forbønn til soldatheimen. «Kun kort tid igjen!» lød overskriften på bladets første side, og to år senere - 31. juli 1971 - sto Soltun klar.

Når vi nå ser tilbake på 50 år med soldatheimsdrift på Soltun, er vi (forhåpentligvis) på oppløpet i et annet maraton. Korona-pandemien har preget Soltun også i år, men vi har klart å gjennomføre en god del aktivitet. I tråd med retningslinjene har vi delt opp etter kommunegrenser, og hatt annenhver helg for soldater fra Målselv og Bardu. Vi har vasket oss på hendene, og holdt «meter'n» - både én og to. Endelig kunne vi invitere alle soldatene til Soltun i slutten av mai, og vi fikk mye besøk de siste helgene før sommeren.

Paulus bruker flere ganger bilder fra idretten når han snakker om det kristne livet og tjenesten, og han løfter frem disiplin og selvfornektelse som forbilledlig også for kristne. «Dere begynte løpet godt,» skriver han til menighetene i Galatia, som etter hvert hadde gått bort fra det evangeliet de hadde fått høre når de kom til tro. Vi forbinder gjerne det å være på oppløps-siden med noe positivt; det å snart være ferdig med løpet. Men det er også litt skummelt. Det er på oppløpssiden man er mest sliten etter løpet som ligger bak, og det er ofte på oppløpet alt avgjøres. Det er der de siste få prosentene med trening, disiplin og selvfornektelse gjør at seierherren kommer først i mål, kanskje bare noen hundredeler av et sekund foran nummer to.

Vi ser tilbake på et langt halvår, men frem mot en høst med forhåpentligvis normal drift på Soltun, og normalt liv ellers. Frem til da holder vi ut. Vi holder den siste meteren.

- E.V.

Soltun 50 år!

[PÅ DEN TREDJE SIDE]

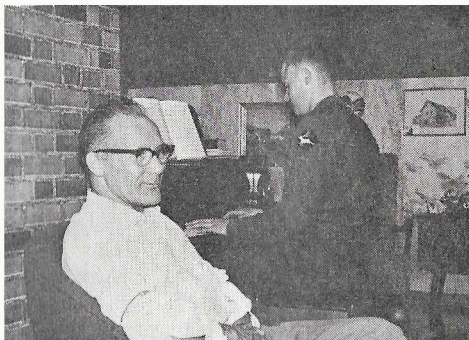
31. juli markerer vi 50 år siden Soltun åpnet dørene! Det blir dessverre ingen stor jubileumsfest denne dagen, på grunn av den pågående pandemien. Isteden har Soltun-styret bestemt at vi markerer hele jubileumsåret fra 31. juli 2021 til 31. juli 2022. Vi håper at det vil la se gjøre med flere samlinger og gjenforeninger i løpet av det neste året.

I dette nummeret av Gi Akt skal du få bli litt kjent med Soltuns historie, fortalt av noen av de som har hatt glede av soldatheimen disse 50 årene. I tillegg får du noen glimt av det siste halvåret, og kanskje et lite glimt av fremtiden.

Bildet over er tatt 28. juli 1969, på haugen rett bak der som Soltun står i dag. Nest sist til høyre står Odd Skaaraas - Mannen som i en årrekke hadde åpnet hjemmet sitt for soldater før visjonen om et soldathjem på Setermoen tok form. Her presenterer han planene for bygget som skal reises på tomte for representanter fra Misjonssambandet, før de sammen ba for og velsignet arbeidet.

To år senere åpnet Soltun dørene. En ung soldat, som egentlig satt i «kakebua», hadde fått lov av vakthavende offiser til å bli med på åpningsfesten. Der fikk han ta imot Jesus. Da misjonssambandets representant fikk høre det, tok han tak i hånden til aksjonsleder Hans Tore Leithe og sa «Nå er Soltun betalt! Nå er Soltun betalt!»

Odd Skaaraas

Da jeg flyttet til Setermoen 1. mars 1958, hadde jeg ingen tanke for soldatene. Men etter en 17-mai-tilstelning på det gamle misjonshuset, ble det slik at en soldat ble med meg hjem. Der kokte vi kaffe og pratet sammen om Guds Ord. Gutten, som var ganske ny på veien, kom igjen flere ganger. Om sommeren gikk vi turer i fjellet. Først utpå høsten kom det en til, og siden ble vi stadig flere. Siden flyttet jeg til en annen leilighet med veldig god plass, og da kunne jeg ta imot enda flere soldater. Med det gikk lang tid før jeg virkelig så oppgaven som var lagt i mine hender.

Hvor lang tid gikk det før ideen om Soltun kom?

Jeg tror det gikk 4-5 år. Jeg visste at en dag ble jeg for gammel til å drive dette arbeidet. Arbeidet var så godt i gjenge, så jeg ville nødig at det skulle stanse opp. Guttene måtte ha et sted som de kunne kalle sitt eget.

Hvordan ble innsamlingen til Soltun lagt opp?

Gud skal ha all ære for Soltun, men rent menneskelig sett ville Soltun neppe være en virkelighet i dag om det ikke hadde være så mange som var villige til å ofre både tid og penger for denne saken. Hans Tore Leithe, som nå er landsungsdomssekretær i misjonssambandet, var soldat her, og han var en av dem som tok de tyngste løftene under innsamlingen.

Det var vel moro for deg å se Soltun ferdig?

Ja, det var en fantastisk tid. De siste månedene måtte jeg nesten opp for å se bygget hver dag. En dag da noen gutter og jeg sto og betraktet det renlinjede eksteriør Soltun har, sa jeg at jeg håpet forkynnelsen på Soltun ble like renlinjet. Og slik har det til min store glede blitt.

Odd Skaaraas flyttet inn på soldatheimen han hadde vært med å bygge, og var aktiv på Soltun i mange år før han flyttet hjem til Senja. Derfra beholdt han kontakten med soldatarbeidet gjennom brevskrivning helt til sin siste livsdag i 1994. Intervjuet er hentet fra Gi Akt nr. 3, 1974. Intervjuer var Tor Reinhardt Hansson.

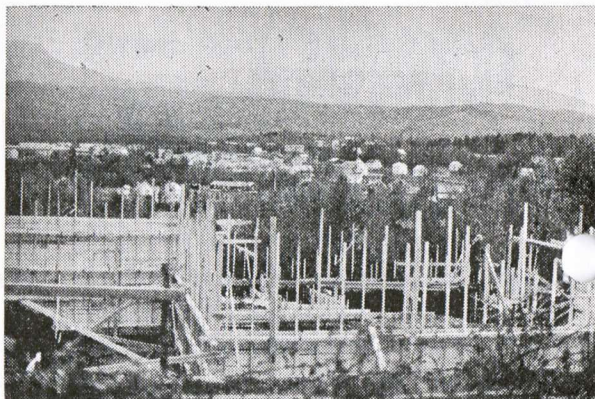
VI BYGGER...

1. Det går bra.
2. Fra «Solfun» mot Setermoen.
3. Arbeidskarene i full sving.
4. Her satses det.

FOTO: NILS M. KNUTSEN.
MA-KORR. I NORD-NORGE.

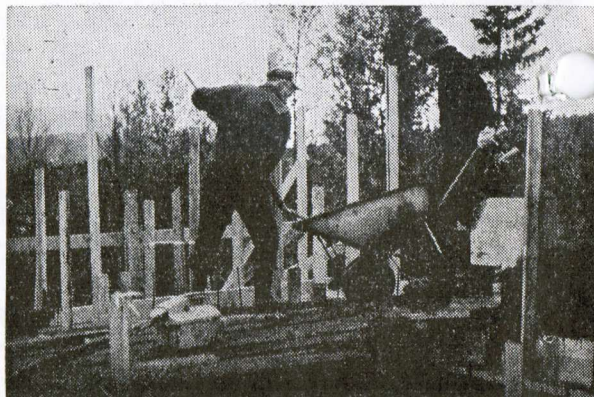
1

2

3

4

Faksimile fra Gi Akt nr. 3 - 1970

5

Magne Kristoffersen

Jeg kom til Setermoen i oktober 1966 for å bli soldat i sanitetskompaniet. Etter hvert begynte jeg og tre andre å samles hjemme hos Odd Skaaraas for å synge sammen rundt flygelet han hadde. Vi fire ble den første Soltun-kvartetten, og reiste rundt på møter i nærområdet for å samle inn penger til soldatheimen som skulle bygges. Romkameratene kommenterte at jeg nesten alltid var bortreist i helgene.

Våren -67 var vi turné på vestlandet, og hadde 23 møter på 10 dager. Returbillettene fra Bergen var bestilt til feil dato, så vi ble et døgn forsinket og kom tilbake i 4-tiden på morgenen. Kl. 0600 fikk vi beskjed om å laste opp for utmarsj. Det ble et hardt møte med hverdagen etter turnéen, men jeg er glad for at vi gjorde det. Feltpresten

hadde spøkt med at vi skulle ut og samle inn 50 000 kroner til Soltun. Det ble 41 000 i løpet de 10 dagene. (*Tilsvare ca 450 000 kr i dag. red.mrk.*).

I 1969-1970 reiste jeg som forkynner i Troms krets, før jeg ble sendt til Fjellhaug i Oslo for å studere. Da jeg kom tilbake, ble jeg utfordret til å bli den første bestyreren på Soltun, og takket ja til det.

Da vi kom opp i juni var bygget ferdig, men det eneste som var av møbler var en krakk midt på gulvet i spisesalen, så vi måttelåne stoler og bord til innvielsen. Soldatene var med på ettermiddag og kveld og gjorde en fantastisk innsats.

Soltun ble raskt et populært tilbud blant soldatene, og vi var ofte 40-90 stk på lørdagsmøtene. Bjørg, min kone, laget maten, og vi sto flere ganger over grytene og ba om at det måtte bli nok mat. Det var lite overnatting den gangen – I den delen av Soltun som nå har soverom, var det bare vaskerom og toalett, ellers var det helt bart.

Jeg fikk gjøre mange praktiske oppgaver i løpet av min tid som bestyrer, og det passet meg bra. Blant annet var det jeg som planerte plenen på fremsiden av bygget. Til det fikk jeg låne en traktor lokalt, men ettersom det var midt i slåttene, måtte bonden ha den selv om dagene. Jeg hentet den i 8-9-tiden på kvelden, og kjørte om nettene. Det var jo lyst døgnet rundt, så det gikk helt fint.

Hans Bergane

Jeg kom til Fredrikstad i juli 1989, og var der først i tre måneder. Den gangen var det lange køer i Forsvaret, så vi fikk mulighet til å søke om kortere førstegangstjeneste mot at vi kunne tjenestegjøre som befal i Heimevernet. I oktober ble vi sendt nordover for å ha de siste månedene der, før vi skulle dimittere i januar. Medaljens bakside var at vi fikk veldig lite fri den tiden vi var inne. Vi var i beredskap, og skulle oppholde oss i nærheten slik at vi alltid kunne være klare på 10-12 minutter. En spesialavtale med administrasjons-offiseren gav oss imidlertid lov til å dra til Soltun – det var grensen for hvor langt vi kunne gå.

Soltun var ukjent for meg når jeg kom til Setermoen. Jeg hadde gått i barnelag hjemme, og var nok kalt av Gud, men jeg var ingen kristen. En kveld ble jeg invitert med til Soltun av noen kamerater i troppen, og lokket med at

de hadde god pizza der – og det hadde de! Etter kveldsmaten var det møte. Det kom litt overraskende på, men jeg ble med. På det første møtet ble jeg en kristen, og etter det ble det mange turer til Soltun. Det ble som et hjem – Husmor tok godt vare på oss!

Fikk du noen reaksjoner når du sto frem som kristen den gangen?

Nei, ikke noe særlig. Jeg fikk høre av noen at jeg ikke hadde blitt noe bedre etter at jeg ble kristen, men heller at jeg var blitt verre. Det var jeg igrunn min egen opplevelse også. Det gikk verre for andre. En medsoldat fikk juling i leiren fordi han var en kristen.

Hans reiste til Finnsnes og kjøpte seg en bibel – det hadde han ikke fra før. Når han dimtterne, begynte han på Fjellheim Bibelskole i Tromsø. Der fikk han se evangeliet etter å ha lest «Veiledning til fred» av Rosenius. Siden har Hans vært engasjert i misjonen både lokalt, nasjonalt og internasjonalt; han har drevet barnelag, vært forkynner, misjonær i Bolivia, og var med å starte misjonsorganisasjonen Sarepta. Nå arbeider han som reiseruteplanlegger for Sarepta i Norden, og har møter i hele Norge.

Tor Ivar Stølen

Jeg kom til Soltun for første gang litt før jul i 2015, når jeg tjenestegjorde som transportsoldat i Stridstrenbataljonen på Bardufoss. Fra videregående hadde jeg en tydelig tro på Gud, og hadde vært med i bibelgruppe hvor vi hadde trosforsvar som tema, men jeg fikk ikke anledning til å stå frem som kristen i løpet av rekruttperioden. Når den var over, og de andre soldatene merket at jeg ikke drakk, kom spørsmålene, og de skjønte at jeg var kristen.

Mange i troppen trakk seg vekk fra meg når det fant det ut, og da var det godt å kunne komme til et fellesskap på Soltun. Vi ble etter hvert flere fra Bardufoss som reiste dit, både kristne og ikke-kristne. Det var flere som ikke helt fant seg til rette i militæret som fikk et godt hvilested på Soltun, uavhengig av tro. De vennene jeg fortsatt har kontakt med fra tiden i Forsvaret, er de jeg traff på Soltun.

Det å ha et trygt, kristent hjem på Soltun gjorde det lettere å være tydelig i møte med spørsmål og diskusjoner i leiren. De ble det mange av. En gang ble jeg vekket på kvelden av en annen soldat som krevde forklaring for et vers han hadde funnet i Det Gamle Testamentet. Også enkelte av befalene kunne komme med ubehagelige kommentarer, for eksempel hvis jeg søkte om perm for å dra til Soltun. En periode måtte jeg be Gud om en pause fra prøvelsene, og da ble det helt stilt.

Selv om noen av diskusjonene var aggressive, ble det også mange gode samtaler om det å være kristen. Flere ganger ble jeg spurt om 'hvorfor Gud vil kontrollere oss', og fikk anledning til å forklare hvorfor jeg står for at de rammevilkårene Gud har gitt oss for livet, er til vårt beste.

I løpet av året ble flere av medsoldatene nysgjerrige på Soltun, og ble med dit i helgen.

På Soltun fikk vi ha kontakt med eldre, mer erfarne kristne, og det hjalp. Det var også godt å få ha et uformelt forhold til noen som man ikke trengte å hilse til hver gang man møttes, slik man må i leir. Flere av oss vokste i troen, og ble tydelige vitner utad i løpet av tiden på Soltun. Blant annet en kamerat som kom til militæret som nyfrelst, som etter hvert ble med å arrangere bønnevandring i leiren.

[BILDER]

Spill i hagen

Grilling

Korona-vennlig møte

Suppe i brødvolve

Ute på tur

Besøk fra RETO

Hold avstand!

[ANDAKT]

Få såkornet i jorda!

**Så ditt såkorn om morgenen,
og la ikke hånden hvile mot kveld.
Du vet jo ikke hva som vil lykkes,
det ene eller det annet,
eller om begge deler er like gode.**

- Forkynneren 11:6

Våren er travel for en hobbybonde i Nord-Norge. Når jeg gikk ut første gang for å spa opp jorden i mai, traff jeg på vinterfrosten omtrent 4 cm under bakken.

Jeg måtte nok pent vente to uker til, før jorden hadde tint opp slik at det var mulig å ta et skikkelig spadetak. Jeg hadde hastverk med å få diverse frø, knoller og løker ned i jorden slik at de kunne begynne å gro gjennom den korte vekstsesongen i nord.

Ettersom Bibelen mange ganger sammenligner misjon med såmanns-arbeid, burde det egentlig være obligatorisk med en liten grønnsakshage for enhver kristen. Der kan vi lære om ulike typer jordsmonn, hvor viktig det er med tilstrekkelig og rett næring og vanning, og gleden over å se den første, lille spiren som forhåpentligvis etter hvert stikker opp av jorden og gir håp for den kommende høsten. Du finner mange andakter i en grønnsakshage.

Også dette med hastverket. Det haster med å få frøene i jorden hvis de skal få tid til å bli fullvokst før høsten.

Ikke alt vil lykkes, men om du gjør som bibelverset over foreslår, og sår rikelig, så bedrer sjansene seg dramatisk for at noe vil lykkes.

Såkornet er Guds Ord – Det er ved sitt Ord at Gud skaper, frelser, opprettholder og gir vekst. Så det rikelig, i deg selv og i andre, og gled deg når du ser det slå rot og vokse, for det gir løfter om en stor og herlig høst!

E.V.

Ny «Eittåring»

Eg heiter Karen-Oliva Solheimslid og kjem frå det store Vestland, nærare bestemt Øygarden og eg skal vere eittåring på Soltun det neste året.

Eg gjekk på Fjellheim Bibelskole i Tromsø 19/20 og har vore i Nord-Norgeteamet det siste året. Så eg har allereie vore eittåring, men eg er ikkje heilt ferdig med Nord-Norge. Så eg var ikkje hard å be når Eyvind tilbydde meg stillinga som eittåring det neste året. Tenk å få betalt for å bu i Nord-Norge endå eit år!

Når eg gjekk på Fjellheim fekk eg verkeleg sjå kor mykje Soltun får bety, sjølv om eg hadde høyrte det frå vener som hadde vore på Soltun enten som soldat, elev på Fjellheim eller som eittåring her. Eg kjenner meg så utruleg

heldig som skal få vere her eit år og delta i arbeidet Soltun gjer. Både som ein heim for alle som måtte trenge det, både kristne og ikkje-kristne, og som ein plass med Jesus i sentrum.

Soltun er ganske mykje meir enn gode senger og mat, det er ei misjonsmark som eg håpar når mange det neste året. Det er mykje forskjellig som skjer på Soltun i løpet av eit heilt år, men eg gler meg aller mest til å drøse og drikke kaffi med alle som kjem innom i løpet av året.

Håper eg får treffe mange av dykk neste år!

Eg vil gjerne avslutte med nokre vers som har vore med meg dei to siste åra i nord og som eg trur eg må kvile i ein del det neste året også.

«For av nåde er de frelste, ved tru. Det er ikkje dykkar eige verk, det er Guds gåve. Og det kviler ikkje på gjerningar, så ingen skal skryta av seg sjølv. For vi er hans verk, skapte i Kristus Jesus til gode gjerningar som Gud på førehand har lagt ferdige så vi skulle vandra i dei.»

- Efesarane 2:8-10

*- Karen-Oliva
Solheimslid*

Avsender: Soltun Soldatheim, Bjørkvn. 23, 9360 Bardu

[BØNNEEMNER]

Med takk og bønn

Takk for at Soltun har fått være et åndelig hjem for soldater gjennom 50 år!

Takk for at vi har klart oss så godt gjennom pandemien så langt

Takk for landet vårt, og freden som soldatene våre er med på å bevare

Takk for Guds åpenbaring i sitt ord, at Han stadig søker fellesskap med oss, rettleder og bygger oss opp

Takk for at Soltun har hatt mulighet til å ha møter gjennom året, og at nye soldater har oppdaget Soltun

Be for at flere soldater må finne veien til Soltun

Be for alle som forkynner evangeliet, at de må få nåde til å tale rett og sant, og at Gud må la arbeidet bære frukt

Be om visdom og rettledning i beslutningene som tas på Soltun

Be om at Guds navn må bli æret gjennom arbeidet blant soldatene

Be for vi kan få drive soldatheimen også til høsten, og at vi kan få bety noe for evigheten for alle som kommer inn gjennom dørene

Kan du være med å støtte Soltun? Vipps en gave til 527742